

תת"ע 7263/07/18 - מדינת ישראל נגד עירו מוניץ

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

31 דצמבר 2018

תת"ע 7263-07-18 מדינת ישראל נ' עירו מוניץ

בפני	כב' השופט עופר נהרי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	עירו מוניץ

החלטה

זוהי החלטה בטענות מקדמיות אשר העלה הנאשם.

כלפי הנאשם הוגש כתב אישום בעבירה על תקנה 129 (ב) לתקנות התעבורה.

בכתב האישום נטען כי הנאשם רכב על אופניים ברחוב אבן גבירול 31 תל אביב וזאת בדרך בה הוקצה שביל לאופניים מסומן וכאשר הוא (הנאשם) רוכב שלא בשביל לאופניים.

הנאשם טען - הן בכתב והן בעל פה - בפתחו של משפט, טענות מקדמיות אשר לפיהן, לשיטתו, העובדות המתוארות בכתב האישום אינן מהוות עבירה וכן שהגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית.

המאשימה הגיבה לטענות הנאשם בכתב.

בתשובה לתגובתה של המאשימה הגיב הנאשם בכתב.

לצין כי הנאשם העביר בפנייתו מסמך הנושא כותרת " הודיה בכתב " וכן גם הבהיר בדיון שהתקיים ביום 19.11.18 כדלקמן (ציטוט): " אני מבהיר שאני מודה בכל עובדות כתב האישום אך כאמור יש לי טענות מקדמיות...".

בשים לב לטענות המקדמיות שהנאשם העלה, עתר הוא לביטולו של כתב האישום.

בחנתי את הוראות הדין, את טיעוני הנאשם בכתב ובעל פה, את תשובתה בכתב של המאשימה, וכן את תגובתו הנוספת של הנאשם בכתב.

מסקנתי בעקבות אלה היא כי דין הטענות המקדמיות שהועלו להידחות ומשכך גם דין העתירה לביטול כתב האישום להידחות.

אסביר:

הוראת המחוקק בתקנה 129 (ב) לתקנות התעבורה היא ברורה ואיננה מסויגת בכל סייג.

וכך קובע המחוקק בתקנה דנן :

" הוקצה בדרך שביל אופניים וסומן בתמרור מתאים לא ירכב רוכב אופניים בכל חלק אחר של הדרך אלא בשביל אופניים ".

באירוע הנוכחי, ברחוב אבן גבירול, בקטע הדרך בו עוכב הנאשם ע"י המשטרה כשהוא רוכב על אופניו על הכביש, קיים היה, מימין למיקום רכיבתו של הנאשם, ובאותו כיוון נסיעה, " שביל אופניים " אשר " סומן בתמרור מתאים ".

ניכר כי עובדות אלה אינן במחלוקת, שכן, כאמור, הנאשם ציין כי הוא מודה בכל עובדות כתב האישום (וראה לעניין זה את עובדות כתב האישום).

אלא שהנאשם מבקש מבית המשפט לקבוע כי מקום ששביל אופניים מצוי במפלס הכביש (דהיינו כאשר חלק מן הכביש הוקצה כשביל לאופניים) שונה הוא הדבר, לשיטת הנאשם, במישור המשפטי ובמישור הדרישה מרוכבי אופניים, ממצב דברים שבו שביל האופניים מצוי במפלס המדרכה כבאירוע דנן (דהיינו כאשר חלק מן המדרכה הוקצה כשביל אופניים).

טענת הנאשם - ככל שהבנתי אותה כהלכה - היא כי מקום שבו שביל האופניים איננו חלק שהוקצה מהכביש הסלול אלא הוקצה לו (לשביל האופניים) מקום במפלס המדרכה, כמו למשל בקטע הרלוונטי בו ניתן הדו"ח, או אז, לשיטת הנאשם, לא חלה על הנאשם כרוכב אופניים חובה לעשות שימוש בשביל האופניים המדובר ורשאי הוא לרכב על אופניו בכביש.

אלא שכאמור את זאת יש לדעת : המחוקק לא הבדיל ולא סייג בין מצב דברים שבו שביל אופניים מצוי ומסומן במפלס הכביש לבין מצב שבו שביל האופניים מצוי ומסומן במפלס המדרכה.

בשני המקרים מדובר ב- " שביל אופניים " אשר " הוקצה בדרך " ואשר " סומן בתמרור מתאים ".

הוראת הדין היא שהרכיבה על אופניים נדרשת להיות - עת הוקצה שביל אופניים - אך ורק בשביל האופניים ולא " בכל חלק אחר של הדרך ".

כך קבע המחוקק ולא סייג או יצר חריגים לכך.

להתקנתה של התקנה האמורה ואחרות קדמו דיונים מקיפים (ראה הפרוטוקולים משיבת ועדת הכלכלה של הכנסת, כפרוטוקול 262 מ-19.5.14, פרוטוקול 165 ו-129 מ-15/2/16 ופרוטוקול 322 מיום 21/7/14).

ניכר שהמחוקק ביקש ליצור איזונים בין צרכים שונים של עוברי דרך שונים, והכל מתוך מגמה לשמור על בטיחות עוברי הדרך השונים, הסדרת זרימה מיטבית של התנועה ושיקולים נוספים.

דומני ששיקול טבעי ומתבקש הוא שיקול אשר עת הוקצה במיוחד שביל אופניים לטובת רוכבי אופניים (ואין זה כאמור מעלה או מוריד באיזה מפלס הוקצה) הוא, למשל, שיקול של בטחון רוכבי האופניים מחד ומאידך גם חופש תנועת מכוניות, ובכלל זה גם למשל תנועת אוטובוסים, משאיות וכיוצ"ב על הכביש (שהם לעיתים מהירים הם מרוכבי אופניים ו/או נדרשים לעיתים לכמעט מלוא רוחב הנתב בכביש).

עת מצוין הנאשם הנכבד כי רכיבה שלו או של רוכבי אופניים אחרים על הכביש היא "יעילה" או "בטוחה עשרות מונים" (לשון הנאשם), צריך הנאשם הנכבד לדעת כי ניכר שהמחוקק סבר מעט אחרת, שהרי אלמלא כן מדוע יצר את תקנה 129 (ב) לת"ת.

איזונים לא קלים נעשים מן הסתם ע"י הרגולטור ברחובות הערים וברשות הציבור בין עוברי הדרך השונים - הולכי רגל, רוכבי אופניים (ויש מהם רוכבים מנוסים ואולי מקצועיים כמו שהנאשם כפי שהעיד על עצמו, אך יש גם אחרים ובהם גם רוכבים צעירים יותר, מנוסים ואולי פחות ואף ילדים), ובין כלי רכב, ואף בין כלי רכב מסוגים שונים כבנת"צ למשל.

במסגרת איזונים אלה קבע המחוקק את אשר קבע בתקנה האמורה ולא יצר בה סייגים או חריגים.

האיזונים הם למחוקק.

המחוקק לא החריג מיקום שביל האופניים (שמא הוקצה השביל לנסיעת אופניים על חשבון מדרכה או שמא הוקצה על חשבון כביש).

המחוקק גם לא החריג רוכבי אופניים עפ"י גילם, ניסיונם או סוג האופניים שלהם (כך למשל, הנאשם הדגיש כי הוא רוכב על אופני כביש).

בנסיבות אלה, לא מצאתי שאכיפה של דבר דין אשר מצוי בתקנות (תקנה 129 (ב) לתקנות התעבורה) וניהול ההליך מצויים כביכול בסתירה כלשהי (ועל אחת כמה לא בסתירה מהותית) לעקרונות של צדק והגינות משפטית.

אף לא מצאתי שהעובדות המתוארות בכתב האישום אינן מהוות עבירה. הן מהוות עבירה ככל שיימצאו מדויקות במקרה נתון.

הנאשם גם לא יכול לטעמי להיושע פרשנית מהגדרות המונחים "דרך", "שביל" ו"מדרכה".

בתקנה 129(ב) לת"ת עושה כאמור המחוקק במונח "דרך". ("הוקצה בדרך...").

"דרך" מוגדרת בפק' התעבורה כ- "לרבות כל מסילה, דרך, רחוב, סמטה, ככר, מעבר, גשר או מקום פתוח שיש לציבור זכות לעבור בהם".

"שביל" מוגדר בתק' התעבורה כ- "דרך או חלק מדרך שאינו כביש שהוקצה לסוג עוברי דרך".

"מדרכה" מוגדרת בתק' התעבורה כ- "חלק מרוחבה של דרך שאינו כביש, המצוי בצד הכביש, ומיועד להולכי רגל בין אם הוא נמצא במפלס אחד עם הכביש ובין אם לאו".

עיננו הרואות כי עת "הוקצה" ב"דרך" "שביל אופניים" (דהיינו הוקצה לסוג של עוברי דרך) אזי הגדרתו וייעודו של שביל האופניים הם הם שקובעים במישור המשפטי.

להבדיל מכך, ובניגוד בכל הכבוד לעמדתו הפרשנית של הנאשם ככל שהבנתי את כוונתו, מיקומו הפיסי של שביל האופניים במפלס כזה או אחר או הקצאתו על חשבון מה שהיה במקור שטח של כביש או שטח של מדרכה, אינם מן המהות.

לציין עוד כי הנאשם גם לא עמד בנטל להראות אכיפה בררנית.

הנאשם צירף עותק ממכתב. לא ברור אם הנאשם צירף את עמדתו הפורמלית של עיריית ת"א בעקבות דיון מוסדר שהתקיים במוסדות העיריה (ככל שהתקיים דיון כזה וככל שיש בכל הכבוד בעמדה שכזו מלכתחילה לשנות מהוראת דין). הנאשם גם לא צירף אגב את תשובת מי מנמעני אותו מכתב (ככל שנתקבלה בעירייה תשובה למכתב) וכן לא צירף מסמכים ונתונים שיתמכו בטענה בדבר מדיניות של אי אכיפה או של אכיפה בררנית.

לסיכום:

הטענות המקדמיות נדחות.

מכאן שגם העתירה לביטול כתב האישום נדחית.

קובע ישיבת הקראה בפני לתאריך 13/2/19 שעה 8:30.

התזכורת הפנימית שנועדה ליום 10/1/19 מבוטלת.

כחובתי עפ"י דין אני מסביר כי בהעדר התייצבות לישיבת ההקראה יתכן שתקום סמכות שפיטה בהעדר.

המזכירות תעביר עותק מהחלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, 31 דצמבר 2018, בהעדר הצדדים.